cristi v. andrei

vorbind cu pereții

cristi v. andrei

vorbind cu pereții

1

întrebări înaripate

de speranțe fără moarte

zarea lumii cele bune luminând,

cele rele - de sub șoapte anunță 'ntunecimi

pomii 'și scutură floarea

evantaiul scutură o dorință secretă

mâna care îl ține e umbra

între lumină și întuneric

2

în noaptea minții

sunt stele neaflate de astronomi

nebănuite de doctori

celebrate de poeți

focul lor e mistuitorul bibliotecii din alexandria

prin care trec umbrele acelorași poeți

odată cu litere rătăcite dintr-un vers

supraviețuindu-și sfârșitul

3

W s-a îndrăgostit

deși a jurat că nu i se va întâmpla niciodată

s-a îndrăgostit,

dar nu-și poate afișa dragostea cu stridența reclamelor luminoase

și a goarnelor militare anunțând deșteptarea

nu știe cum, de ce și ce s-a schimbat

dac-ar fi poet, ar vorbi despre un câmp de ciocârlii

sau ar compara metafore - transfuzia de sânge și triumful apelor inundând uscatul

dar e indiferent la jongleriile poetului

știe că s-a îndrăgostit - atât

fără definiție, fără trecut și viitor

doar prezentul continuu al unui timp gravitațional:

"iubesc, deci prezent"

4

cineva mi-a spus că pietrele plâng

după un timp am aflat că a fost internat la psihiatrie

alticineva mi-a spus că se visează piatră

rostogolindu-se de pe o stâncă din marginea mării

aflu că a fost internat la psihiatrie

le-am făcut o vizită

după care am scris o carte - "și pietrele vorbesc"

acum scriu aceste rânduri din același spital

azi dimineață, în curtea spitalului, m-am împiedicat de o piatră

am simțit cum o doare

suntem prieteni acum

5

macaroanele din farfurie

   sunt mai multe decât și-a dorit

cu gândul aiurea, a fiert mai multe

doar privindu-le, parcă deja s-a săturat

tot aiurea, brânza rasă îi amintește de gheața

   pe care a spart-o mai devreme în fața porții

deocamdată e bine că are ce mânca

e din nou fără loc de muncă, după doar șase luni la o firmă de taxi

mănâncă, cu ochii pe oferte de joburi

mănâncă cu poftă vânătorească (vânatul, vânătorul totuna)

a început iar să ningă

ninsoarea, macaroanele, brânza, hârtia ziarului - variante de alb,

adunate în albul ochilor citind un posibil viitor

6

roșul

   violenței sângeroase

roșul amorului înflăcărat

roșul interdicției, al semaforului -

pălmuit de roșul erorii

(roșul din caietul elevilor)

roșul ochilor nedormiți

privind la cerul înroșit al amurgului

și la roșul putred al frunzelor toamnei -

împăcat de roșul sărbătorilor din calendar

(drogul istoriei proclamând fericiri

revelate și dispărute cu viteza întrerupătorului de curent)

... și undeva la capătul listei Roș-Împărat

încheind alaiul cu fantezia unor vremi condamnate

la pedeapsa limbilor moarte

dar niciodată dispărute, însângerând curcubeul -

îndărătnic, un zâmbet albia 'și croiește

7

prostituția e artă acum

pornografia e poetică, poezia e pornografică

citită sau recitată, e un viol consimțit

autorul ți-o trage cu ochiul

nu deschizi cartea - o dezbraci

și i-o tragi și tu cu ochiul

un comerț în care un funcționar public, fie și ministru,

își trage semnătura

e vremea rozelor ce mor

dar cei mai mulți nu citesc poezie

cei mai mulți nu citesc

sunt anonimii înghesuiți între coperți

e vremea rozelor ce mor

8

lumina lunii

sau albul gălbui din goblenul mătușii

sau galbenul obosit al paginilor memoriei

sau becul veiozei făcând pereche depresiei cititorului

sau lămpile obosite ale scenei de teatru la sfârșit de spectacol

sau privirea celor de pe patul de spital

...și s-ar putea continua, cum se spune, la infinit

dacă *W*, obosit, plictisit de propria imaginație, n-ar adormi

visând la perechea de schiuri pe care o va cumpăra mâine

și la pârtia de zăpadă strălucind sticlos în lumina soarelui

9

spun unii de vremuri de legendă
și te întrebi când vor fi fost acestea
și tot mirându-te și urmărind povestea
pe trecerea de pietoni te-alegi cu amendă

seara, privind pe cer la carul mare
te-ntrebi unde sunt boii ce-au tras la el în jug
să fi sfârșit în el ca jertfele pe rug
sau pasc tihniți pe câmpuri de legendă, lângă soare?

în somn apoi răspunsurile vin criptate
stârnind un roi de alte întrebări
și, somnambul, cobori și urci pe scări
visându-ți inima un fluture de noapte

10

nu e nimeni în subsol

doar o pisică, în căutare de șoareci

picături de condens și apa curgând în conducte

copiază stângaci condiții de peșteră

pânze de praf și de păianjen

întind capcane pentru iscarea spaimei

lipsa instalației electrice și aerisirea insuficientă

fac locul improbabil ca adăpost

dar nu cu totul exclus

foarte posibil însă refugiu pentru

infractor, victimă sau plictisit de viață

univers paralel, continent în derivă,

respirație alternativă, reală-fictivă

tu te-ai întrebat? -

nu e nimeni, chiar nimeni la mine 'n subsol?

11

tristețea

are delicatețea porțelanului sau apăsarea plumbului

bucuria

are strălucirea soarelui sau stridența jocului de lumini electronic

demnitatea

afișează griul zidului de beton sau eleganța ruinei

o lume paralelă

e sfidare sau consolare

fiecare e un nimeni. sau un nimic

dar fiecare crede că e cineva. sau ceva

12

scriitorul

a inventat un personaj

   despre care nu știe ce ar putea să scrie

după câteva pagini îl face scăpat într-o fântânâ

după două capitole îi pare rău și-l readuce în povestire

dar tot nu știe ce ar putea să scrie despre el

l-a lăsat acolo, între celelalte personaje, dându-și seama,

într-un târziu, că e invizibil pentru ele,

la fel ca el, autorul

13

foșnetul

frunzei, al hârtiei, al inimii -

triunghiul care închide ochiul unui poet

privind suveran din ceea ce a mai rămas din turnul de fildeș

sub aparența unui semn de circulație, ignorat

trecerea de pietoni e pustie

o bate vântul

duce un petec de hârtie

dintr-un loc într-altul

un fel de ecou al istoriei

de la anul o mie

vecinii și-au făcut gard de metafore

nu mai vorbesc cu nimeni, nici între ei

doar cu cărți ale unor autori de demult

înnoind la două-trei săptămâni gardul

pe care cresc gânduri, ca plante agățătoare

și se așează tot gânduri, ca păsări guralive

au uitat (sau nu au vrut) să facă și poartă

casa și grădina vecinilor arată tot mai mult ca o insulă

despărțindu-i de noi, rătăcitorii

în bezna din miezul zilei

până la viitoarea alunecare de teren

dintr-o lume într-alta

ajungând așa, din vorbă 'n vorbă

bârfindu-ne vecinii

15

toamna asta

   frunzele n-or să mai cadă

vor pleca și ele 'n stol

în alte țări, pe alte ramuri

dând pământului ocol

înfrunzind speranța altor neamuri

noi aici vom fi la fel

doar o țâră mai uscați

și foșnind a spânzurați

16

un copac

e un rezumat al pădurii

un om e doar un semn din rezumatul unui destin

vanitatea îi spune că ar fi hieroglifă

- e doar o haină de 'mprumut

cei ce se iubesc își spun:

ritmul inimii e zvâcnirea arcului trimițând săgeata

momentul magic nu e însă atingerea țintei

e acela al întâlnirii de-o clipă a săgeților,

al trecerii una pe lângă alta -

revelația lumilor paralele

iubirea nefiind altceva decât această tangență, logodnă fugară

altfel, singurătăți eterne

încheierii aș fi vrut să-i aleg un anotimp ca decor

dar sunt nehotărât

și rămân așa, dincolo de ani,

dincolo de timp

17

un câmp

de pioneze și agrafe de birou

armată așteptând ordinul de luptă

în fața invaziei de hârtie

ordonată în baxuri sau, una câte una,

în cavalcadă foșnitoare

alb care întunecă, sufocând respirația

alb care întunecă, tăind respirația

dar totul va fi bine

se apropie ora închiderii

și liniștea se va așeza peste câmpuri, lupte și semne

cu grația ultimei pagini, aceea nescrisă, de carte

18

era o vreme

când cuvintele pluteau în lacrimi

alături de florile de lotus

era o vreme

când poezia se țesea

în forma pânzei de păianjen, auzul și vederea

prinzându-se în ea alături

de boabele de rouă

"era o vreme" e parola

spre o magie ne'mplinită înmărnurită

într-un răgaz de lună nouă

19

să privești
o frunză 'n cădere
mâna întinsă pentru a o opri
repede trăgând-o 'napoi
lăsând destinul să-și urmeze cursul
și nemaiîntrebând ce va fi mai apoi

să privești fără zâmbet fără durere -
amprenta căderii în memoria privirii
și ce rost mai are să te uiți către stele
când în ochi se leagănă atâta tăcere?

20

e 'ndelurată seara
cu sunet de jale
valuri de aer
a pământ mirosind
poartă suflete de nimeni văzute
trecutul se-ntoarce
vinovat și cerșind
o altă viață
   pentru cele
      neîncepute
și mergând din poartă 'n poartă
și strigând neauzite
poleiesc litere 'n cronici
peste taine neștiute

este rândul nostru acum
să urmăm același drum
de speranță și uitare
și din urmă ne ajunge
   'ndelurată
      o urare:
noroc bun!

21

a alergat

a alergat până când sângele-i șiroia

din gură, nas și ochi

până când durerea era o stare de bine

(la fel beatitudinea căldurii ultimelor clipe ale celor înghețați)

a alergat departe de lume

de lumea înlănțuită

(la fel ca tot ce e hotărnicit)

a alergat până la capătul lumii

(dacă zic în latină, *caput mundi*,

toate cuvintele de aici par mai deștepte, nu?)

dar nu a știut ce e acela

   și nici nu va ști vreodată

-așa se încheie

   orice poveste care începe cu

"a fost odată ca niciodată"

22

nu e nimeni
                    să mai cânte
florile din vârf de munte
prinse 'n părul unei fete
de-un băiat fără regrete

nu e nimeni să se mire
cum se șterge o amintire
și în vis să o mai vadă
cum din stele stă să-i cadă

nu e nimeni să mai plângă
o iubire așa nătângă
nu e nimeni să mai râdă
de o despărțire crudă

nu e nimeni să mai știe
de ce nu e nebunie
să visezi cu ochii 'n lacrimi
la iubire fără patimi

23

"orizonturi roșii"

e un titlu de carte

nu de ficțiune, din păcate

nici politică nu e, din fericire,

această poezie fără simțire

e făcută din știri de colo și colo

haină din petice ca haină de firmă

amintind de călătoria lui marco polo

într-un manual de istorie infirmă

cuvinte 'ncrucișate în bătălii imaginare

imaginând victorii în orice umilință

scăldând în lacrimă un răsărit de soare

- ploaie de aur pe o oază de credință

acestea fiind zise, povestea aici se frânge

și roșu-i orizontu 'n prelungă nedormire

târziul parcă se aude cum ar plânge

dar nu -

e doar canalizarea, prozaică, 'n rostire

pe plajă

publică sau privată

trupuri de oameni

în vacanță

sau militari debarcați într-o misiune specială

trupuri leneșe sau tensionate

vii sau decedate

- știre mondenă sau

prima, de-o zi, între toate

o citești între două înghițituri de cafea

pe fondul unei muzici, a ta sau din vecini,

în zgomotul străzii sau al copiilor

alergându-se prin casă

- evenimente contemporane unul cu altul

prezent scurgându-se într-o rețea de vase comunicante

pulsând, în ritmul valurilor către țărm,

aceeași întrebare: *pentru cine*

bat clopotele? pentru cine?

25

femeia pe care o iubesc

nu-și dorește să fie un cuvânt

    în rând cu celelalte dintr-o poezie

vrea doar ca inimile noastre să facă o rimă

și fiecare zi își dorește să fie

un cuvânt strălucind între alte o mie

26

la masa tăcerii

se vorbește mult de ce îi spune așa

toți sunt de părere că a tăcea 'i o virtute

("dacă tăceai, filosof rămâneai")

mai puțin cei hotărâți să dea mesele peste cap

pentru a pune în altă ordine lumea

reducând la tăcere pe cei care îi contrazic

și nemaivorbind vreodată de ei

ai mesei rotunde

nu mai sunt de mult cavalerii

exilați în niciunde

sub jurământul tăcerii

27

W a cumpărat mai multe vaze
dar niciodată nu pune-n ele flori
sunt un strat de așteptare
din care nimic nu răsare, pe care nimic se așterne
prin geamurile fără perdele sau draperii
lumina și întunericul se succed fără metafore
mirosurile din bucătărie
iau în stăpânire casa, împreună cu sunetul
muzicii folclorice amplificat spre maxim,
nu îndeajuns să nu se audă zgomotul farfuriei
sparte din grabă ("cioburile aduc noroc", își spune *W*)
e încă o zi fără sentimente și gânduri personale,
inima bate normal, un buletin de analize medicale ar arăta perfect -
lucru rar între miliardele de oameni
pe o planetă unde știrile sună adesea a necrolog
W e mulțumit, fericit ar fi mult spus, dar de ce nu?
nu are întrebări de genul "a fi, sau a nu fi?",
verbul "a fi" e explicat științific în dicționar,
e unul din membrii comunității egalitare a cuvintelor
- toate revoluțiile (inclusiv literare) s-au încheiat,
lumea e în cea mai bună ordine posibilă
W se odihnește, după o săptămână în care
s-a gândit la săptămâna care urmează

"ia poezia, neamule!

e ieftină ca braga

de la tanti gaga

e nimicul cel mai bun

cu aromă de tutun

este fumul unui vis

interzis și incendiat

cu cuvinte de la sat

de la sat fără de câini

ia cât poți, cu doua mâini

și păzește-o să n-o fure

cei ce fură din pădure

și te du 'n cărări de munte

în primejdii liniștite -

nu spera și nu ai teamă

timpul toate le înghite

ce e scris ți-e pus în frunte"

am auzit aceste vorbe într-o după-amiază cu soare

în camera în care ecouri de gânduri în cârje proptite

își șopteau unul altuia ce și cât de tare le doare

arătând pieziș către mine și nedumerite

29

nu e zi să nu se audă o ambulanță

trecătorii se uită după ea, încercând

parcă să afle cine când cum ce

până la urmă poate află - la știri, dintr-un zvon, la o bârfă

fiecare suntem o ambulanță

purtând o boală de gând, de suflet

uneori sirena e atât de stridentă

încât totul se dă peste cap

dar nu-i nimic, iarba buruienile vor crește mai departe în șanțul fatal

dând peisajului acel aer de poezie senină

a grației mișcărilor de balerină

mecanică

mecanică

mecanică

30

pe lac, două lebede

pe bancă... nu, nu sunt doi oameni, nu e nimeni

pe cer, soarele sau luna, după cum își imaginează fiecare

la fel și valuta în care e plătit cel care scrie, nu desenează,

la intrarea în parc,

pe un bloc mare de desen, această poezie (așa-i zice)

nu schițează portrete, se uită la cum mergi și privești

și-ți scrie câteva rânduri pe coala mare de desen

prinde de ea un șiret și o poți agăța undeva acasă

sau chiar atârna de gât în loc de afiș publicitar sau un graffiti ambulant

de exemplu, părinții unui băiat de patru ani au putut citi pe foaia cu șnur roșu:

"ești fata pe care o va dori cel încă nenăscut"

lumea nu mai e, la fel ca și în chimie,

hârtia de turnesol de altădată -

reacțiile de contact nu mai dau aceleași rezultate

culorile refuză hotarul spectral al luminii albe

în fiecare dimineață (sau seară - repet, fiecare

după cum își imaginează)

știrile, triate științific, condimentează ecologic micul dejun

(sau cina)

31

W vrea să expedieze un colet

dar nu știe dacă nu cumva destinatarul

nu e expeditorul inițial

nici numele nu și-l amintește

dar nu-și face griji, îi va veni în minte

la timpul potrivit

deocamdată trebuie să rezolve împachetarea

a mai făcut așa ceva, vede imagini din trecut ca într-un tutorial

are lucrurile într-o cutie neînchisă și

nu reușește să continue

cineva îi dă un ambalaj tipizat, nu mai are nevoie de el

W insistă să plătească

un funcționar al poștei, omul cu curățenia de fapt

se oferă să-l ajute, întreabă "ce ai aici?"

își răspunde singur "cărți... și astea... prăjituri?"

înghite cu poftă măsurată două, hai trei

"bune, seamănă cu baclavaua"

cánd iese din clădirea poștei

W își privește mâinile, nu are nimic în ele

se uită în jur, pare a fi un cartier în care a fost acum treizeci de ani

siguranța pașilor e a celui care are rutina

drumului către casă, deși *W* nu pare a ști adresa

ceea ce nu-l neliniștește, poate puțin chiar calmul

la limita unui zâmbet care crește

crește în privirea îndreptată spre cerul

acoperit de nori de furtună

gheorghe ciudă a câștigat marele premiu la loto

va cumpăra imobile și le va închiria

e fericit (nu știe nimeni dacă până la adânci bătrâneți)

va trimite copiii să învețe în anglia

își va pune alți dinți

își va lua altă mașină, nu de mâna a doua ca până acum

va face și cavoul pe care și-l dorește mă-sa

("bine mamă, dacă vrei tu să-ți muți garsoniera în cimitir...")

"ți-am zis eu că e un semn" îi zice nevastă-sa

"când a înflorit mai devreme orhideea din dormitor"

"mă amăgeam c-ai prins iar drag de mine și nu mai întorci capu după studente"

"vezi acum să nu arunci banii pe vreuna, că ni se sparge norocu"

asta chiar nu-i trecuse prin cap, "de ce nu?" își spuse gheorghe ciudă

după care mintea i-a fugit către altceva

și peste noapte s-a oprit pe formele nevestei

"parcă ar fi marele premiu la loto"

care, uite, îl poate avea oricând -

"cine-a zis că banii nu aduc fericirea?"

33

nenea își laudă marfa

la fel și tanti de alături

deși sunt aceiași pepeni, aduși din același sat

o schiță 'n creion sau o acuarelă

ar face întreaga scenă mai vie decât o poză instant

nenea se gândește că-i trebuie bani pentru cauciucuri de iarnă

tanti face calcule cum să plătească facultatea fetei în capitală

un polițist local coboară din mașina de serviciu

își aprinde o țigară

lumea umblă printre tarabe, fiecare

o copie a vrăbiilor țopăind pe sub mese

și ca mulțime exercitându-și anonimatul colectiv

în a da și a lua, yin-ul și yang-ul lui a avea

un câine vagabond latră către unul în lesă

soarele e tot mai fierbinte

la fel și discuția grupului de pensionari de la intrarea în piață

"și cu ce e mai buni ăștia de i-ați votat? ei n-o fi corupți..."

rândul la patiserie s-a lungit

la fel la shaormerie

pe terasa pizzeriei toate scaunele-s ocupate

toată zona e un parc al astâmpărării foamei

e posibil să ignore cineva semaforul

și să hrănească redacțiile de știri cu o încă o senzație

dar nu azi

azi e pace

la fel și în piețele din kabul și bagdad (nici un atentat)

președintele ține o conferință de presă

varianta progresistă a slujbelor religioase

aflăm încă o dată că ne va fi mai bine

atâta vreme cât alegem deștepți ca noi toți

ne va fi mai bine

pentru că merităm

unii se închină culorii violet

alții culorii verde

vecinul s-a spânzurat cu un șiret

dar nimeni mort nu-l crede

vecinul are buze violet

și-n colțul gurii o dâră verde

noi toți un selfie ne-am făcut cu el

și "la mulți ani!" noi i-am cântat

cu boxele la maxim

plimbându-l în mercedes

eu sunt nenea gunoieru

și mă știe tot cartieru

scrie pe tabloul de pe camionul ce-l duce-n cimitir

în cimitirul vesel, la săpânța 'l ducem

să râdă mai departe, din viață 'n altă viață

curat să facă mai departe, cum a făcut pe stradă

și-n viața noastră violet

și verde

și albastră

35

W a scris prima lui poezie

un fel de răzbunare pentru notele mici la orele de literatură din școală:

"sunt cel mai frumos din pragul ușii
atât de alb e halatul de baie
înfășurat pe mine ca o togă romană
sunt așteptat în dormitor spre a fi adorat
în piața publică poporul aclama împărații romei
pentru pâine și circ
sunt cel mai frumos din pragul ușii
stau între două spații sau timpuri sau lumi sau ce or fi ele -
să-și bată filosofii capul cu definiții
strâng mai tare halatul pe trup
umerii îi trag înapoi
în altă viață poate am fost un împărat roman
și cu aceleași gesturi mă-ndreptam
spre câmpul de luptă

sunt cel mai frumos sunt cel mai frumos"

iubirea 'mbobocită într-un suflet cu spini
atât cât să țină departe de tine
parfumul, ucigătorul, de crini
care-ți spune de rău vorbindu-ți de bine

treci, sfidător, prin coloana de mașini
la oră de vârf, în lumea grăbită
de-njurături nu îți pasă, limba-i, oricum, otrăvită
și iată, ajungi, încă o dată teafăr, acasă

viața-i "enigmă", "voință", "destin"
ai citit și mereu auzit
dar tu nu mai ai întrebări și răspunsuri
nu pentru c-ai avea mulți bani și plictis
- doar aștepți, răbdător, să fii fericit

37

iubirea de gard e egoism sănătos
fără gard - nici libertate, nici identitate

depinde cine spune aceste cuvinte
depinde de feliile de portocală, mandarină sau lămâie
corespunzând zâmbetului celui care vorbește
pentru că fructul cunoașterii are diferite membrane
și drumul spre sâmburi are gust diferit
pentru că - *nu spera și nu ai teamă*
te întreabă și socoate cine ești și cine sunt
("cine suntem?" e prea mult ca să care un răspuns)

și așa, pe pământ în aer și pe ape
lasă gândul să te poarte, un gard viu
între naștere și moarte
pentru că iubirea de gard
e egoism sănătos. și fără gard
nici libertate, nici identitate

W citește. înțelege fiecare cuvânt
dar nu cuvintele împreună
așa citea, elev, lecțiile de istorie
nu i-a plăcut niciodată istoria
în zadar povestea profesoara
despre mistere antíce și bătălii celebre
pentru *W* viața e ca mersul pe jos:
te uiți pe unde calci și ce e în fața ta
te mai uiți și-n urmă, foarte rar
îți mai aduci (sau nu) aminte pe unde ai trecut
privirea, atenția, speranța sunt însă mereu înainte

îi face bine ritmul lecturii
în paralel cu ritmul roților de tren
s-a urcat la întâmplare într-unul
care-l duce undeva în nord
mai e cineva în compartiment
mănâncă un sandvici cu miros de usturoi
apoi adoarme cu gura larg deschisă
e seară. se 'nnoptează
W nu mai citește. curios, în minte-i vin cuvintele citite
unul câte unul, odată cu zgomotul roților de tren
dar acum fac propoziții și fraze
de sine stătătoare însă

într-un târziu va înțelege poate tot textul

acum închide ochii. mai aude, înainte de a adormi,

șuierul locomotivei la intrarea în tunel

39

porumbeii au lăsat găinați pe pervaz
se curăță greu, sunt uscați
W curăță cu îndărătnicia, conștiinciozitatea
cu care a frecat, în armată, un veceu dezafectat
cineva a făcut cam același lucru la metroul din new york
ca act artistic, cu religiozitate
W nu gândește metafizic și nu face artă
artistul e un fel de greierele din fabula cu furnica
mai puțin leonardo (în bucătărie, "cina cea de taină"
îi zâmbește monalisic la micul dejun)
W are mentalitatea, adaptată vieții domestice,
a unui procuror italian anti mafia hotărât în a face curat
atât

cu două etaje mai sus, cineva scutură scrumul de țigară
- pe chelia vecinului de la parter
W privește amuzat și mulțumit de sine
vreo două duzini de porumbei stau înșirați
pe marginea de sus a blocului de vizavi
soarele își lățește raza dintr-un capăt într-altul al pervazului

40

o dungă albastră ferestruiește ochii
urmă a unei priviri navigând ispititor
pe lângă alte priviri, rătăcite și tulburi

o dungă albastră e chiar cerul
de unde (poate) se uită la tine ochiul divin
cerul e țărmul pe care zborul nu-și află odihna nicicând

pe perdeaua ferestrei deschise
de sus până jos, o dungă albastră
avertizează excesul de detergent
compari trivial camera cu o corabie
și universul cu un albastru inteligent

uniforma e prezervativul puterii oricărui guvern

totul este curat regulat, între granițe sub control

sigur, sunt incidente accidente dezinformări

dar ambalajul asigură, în orice vremuri, în orice regim

o istorie neexpirată, de o unică, veșnică generație

prognoza meteo și cursul valutar

sunt poveștile de succes ale unei lumi aproape perfecte

luminate în fiecare dimineață

de adevărul frumosul și binele

răsărind după pietrele din câmp cu verdeață

se dau copiii 'n leagăn, se dau pe balustradă
se dau părinții lor de ceasul morții
să aibă ei un viitor mai bun
decât arată sorții

dar nu toți trec de primii ani de viață
sau cad pe drum la douăzeci de ani
statistic e o nimica toată
mereu e lume pe maidan

sunt tragedii în plină zi
nu duce piesa lipsă de actori
nu-ntrebi de ce, răspunsu-l știi,
deși îl uiți de-atâtea ori

43

"totul e beton!" își spune creatorul de lumi
cufundându-se în somnul
pe care unii dintre noi îl visează
trezindu-și instinctul libertății

stăm înșiruiți, mai mult de un kilometru
cu alură de șobolani domesticiți
să primim ajutoare
fumătorii mestecă gumă sau sug bomboane
și ei și noi ceilalți
privim înainte
spre orizontul foamei satisfăcute
"totul e beton!" spun organizatorii
paralel cu noi, se-nșiruie, răsfirat, militarii
începe sa plouă mărunt
nimănui nu-i pasă
un ecran cititor de gânduri ar fi alb
suntem o mulțime vidă
dar un jurnalist prezent aici va scrie reportajul anului
"l-ai citit? e beton!"

44

e un risc

să treci strada să faci copii să mergi cu un vehicul

să vorbești citești sau scrii

să fii infractor sau să urmărești unul

să privești să auzi să atingi

"nu riști nimic" e o vorbă de adormit copiii

un somn scurt, o deșteptare violentă

"cine nu riscă nu câștigă"

nu spune că te alegi cu alt risc

citind aici, riști să pierzi timpul neînțelegând nimic

sau, înțelegând, să nu mai citești vreodată poezie

oricum ar fi, nu-mi pasă

e riscul meu

ultimul

45

în hățișul ploii hașura trecătorilor

sub umbrele și glugi

câte un fulger dă strălucire metalică ploii

iar tunetul îți conștientizează bătăile inimii

cineva e căzut lângă bordură

beat, leșinat, drogat sau mort

sunt patru ipoteze de la care ar începe iubirea de altul ca de tine însuți

dar pentru cei mai mulți supraviețuirea nu e iubire de sine

pentru cei căzuți sunt poliția ambulanța

groparii traficanții de organe

jockerii din cărțile de joc

și nu în ultimul rând reportajele de dat câteva lacrimi

pe care le confunzi cu stropii de ploaie

întețit, vântul poartă mirosurile umede ale orașului

pulsând de dorințe

aerul civilizației e mai animalic ca niciodată

între ape pământuri

între ceruri planete și alte obiecte

între ani un dute-vino de aduceri aminte

între ani poduri șubrede, surpate

bucăți de trecut sunt luate cu o parte din tine de viitură

de aici durerea de cap, de inimă, de sânge învolburat

în seara asta e anunțat meteoritul care nu va rata

a sfârși și a fi vor face frăție de cruce

"și v-am spus o mare minciună"

(încheiau poveștile de odinioară)

ar fi un epitaf de ocazie

un haz de necaz

mai e timp de făcut un ceai o cafea

de schimbat o privire, o vorbă, un canal de televiziune -

cana n-o mai spăla

clipa sub pleoapă nu o mai strânge

47

filosoful immanuel kant

se plimba fix la aceeași oră

ceilalți își reglau ceasurile după el

așa spune legenda

tot legendă e și faptul că immanuel kant

nu ar fi știut că orașul său german va fi rusesc

știa, dar nu a spus sau scris

pentru că a murit - clarvăzătorii mor

înainte de a întuneca mințile altora

immanuel kant nu a scris niciodată literatură sf -

e altă legendă

oricine 'i vede portretul

își dă seama că era un extraterestru -

nu e nici o teorie a conspirației, singura care-și merită numele

e aceea care spune că nu-s conspirații

a fost printre noi și nu l-am cunoscut

deși numele lui era în plină zi:

"cu noi e dumnezeu în mărginime"

au și alții numele - atât

au și diplome de studii - atât

unul a fost immanuel kant

despre care știm sigur că se îmbrăca elegant

și avea deranjamente digestive -

a, sigur era un om ca noi toți

la fel george washington, cât era el de președinte bățos,

a mai rămas cu un singur dinte al lui

nici un om nu s-a salvat

de pe crucea pe care a dus-o în spate, nu?

ce poveste începe cu "a fost odată

ca niciodată un om pe care-l chema

immanuel kant"?

și totuși -

revoluția franceză n-a existat

revoluția rusă n-a existat

istoria e bântuită de conspirații

a existat immanuel kant

ale cărui ultime cuvinte 's ascunse

în arhivele serviciilor secrete:

libertate eleganță moralitate

lui *W* nu-i place cu avionul

adoră călătoria cu trenul

dacă ar fi foarte bogat, s-ar duce pe lună sau marte

- din curiozitate

dacă ar fi foarte bogat, ar colecționa

garnituri vechi de tren

locomotive cu aburi

ar locui în două-trei vagoane

citind "de la pământ la lună" de jules verne

e șomer. între interviuri merge cu metroul

tot tren, dar surogat

nu trebuie să fii bogat pentru o colecție de surogate

ajunge o viață de om

49

oamenii nu sunt frumoși

au doar momente de frumusețe

așa cum doar de fericire

momentele's prelungite prin înrămare

după modelul tabloului, fotografiei, mărcilor poștale

W cumpără emisiuni filatelice

descompletate, ștampilate -

mai ieftine așa, un pas mare totuși

pentru un buget de șomer,

dar un pas, oricât de mic , către *altceva*

ultima serie de timbre celebrează un poet

recunoscut după moarte

trăia singur. i-au descoperit poeziile

caligrafiate mărunt pe pereții interiori ai casei

nu vorbea mai cu nimeni

nicidecum în poezii

"vorbea cu pereții...", își spuse *W*